

Нива

Яків Щоголів

Бог мене в полі постлав не з-за того,
Щоб не давала я миру нічого;
Щоб я під небом без вжитку чорніла,
Сили ховала, од вітру марніла.

Я б з тебе брати багато не стала:
Дай мені тільки гартовані рала;
Зріж лемешем мою сіру вершину,
Кинь по тій оранні зерна частину.

Зерно лежатиме тихо і смирно;
Я до пори догляжу його вірно,
Поки дощем мене хмара не вдаре,
Сонце зцілюще із неба прижаре.

Зерно коріння постеле в ту пору,
Кине стрункую стеблину угору, —
Йди тоді килим зелений глядіти,
Щоб опісля уже більш не ходити,

Аж поки соком колосся налеться,
Повне вагою додолю погнеться,
Миттю поспіє і золотом чистим
Зачервоніє під сонцем огнистим.

Дай тоді швидше наклепані коси,
Жниво покірне клади у покоси;
Скарб мій багатий вези у стодоли,
Щоб не вертати до мене ніколи.

Все з мене буде, що можна, узято;
Мало даси мені — знімеш багато;
Що ж тоді матиму я дорогого?
Стерню пожовклу, що не варт нічого!

Серпень настане,— почну я марніти;
Ти перестанеш до мене ходити...

Слухай же: прийде мій час замирати,
Так посилкуйся одно пам'ятати:

Той чоловіком ніколи не буде,
Хто у талані покине й забуде
Те, що у добру годину любилося,
Але в глибоку могилу вклонилось!

1882